

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคณะราษฎรบำรุง

The Development of Literary Achievement through the use of the KWL PLUS
Technique combined with Exercises for 8th-grade students
at Kanarasdornbumroong School.

อารินี บือแน¹, อารียา ปาร์เต็ม², และ โซเฟีย มะลี³

Arinee Buenae¹, Areeya Padem², and Sofia Malee³

¹นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, ปัตตานี 94000

²นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, ปัตตานี 94000

³อาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, ปัตตานี 94000

¹Student in Faculty of Education at Prince of Songkla University, Pattani Campus, Pattani 94000

²Student in Faculty of Education at Prince of Songkla University, Pattani Campus, Pattani 94000

³Lecture in Faculty of Education Prince of Songkla University, Pattani Campus, Pattani 94000

Received: 30 April 2024

Revised: 12 December 2024

Accepted: 20 December 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียน ที่ใช้เทคนิควิธีการสอน KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก ในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/11 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จังหวัดยะลา จำนวน 1 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียน 30 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก และ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสถิติ t-test for Dependent Sampling

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้วรรณคดีที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน; วรรณคดี; เทคนิค KWL PLUS; แบบฝึก

*Corresponding Author: areeyapadem1@gmail.com

Abstract

The purpose of this research was to compare literature achievement of grade 8 students before and after learning through KWL PLUS technique combined with exercises in the basic Thai language course. A sample used for research was 30 Mathayomsuksa 2/11 students studying in the first semester of the academic year 2023 of Kanarasdornbumroong School, Yala Province, obtained through purposive selection. The tools used in the research were 1) Learning management plan using the KWL PLUS technique combined with exercises and 2) A literature achievement test. Statistics used for analyzing data included mean (\bar{x}), standard deviation (S.D.), and t-test for dependent sampling.

The results of the research found that the literature achievement of grade 8 students after learning through KWL PLUS technique combined with exercises was significantly higher than before at the 0.5 level.

Keywords: Academic achievement; Literature; KWL PLUS technique; Exercises

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วรรณคดีเป็นผลงานที่แสดงออกถึงอารมณ์ และความรู้สึกที่เกิดจากสภาวะการรับรู้ของมนุษย์ที่มีต่อบุคคล สถานที่ เรื่องราวและเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจนมาทุกยุคทุกสมัย มีลีลาการประพันธ์ที่งดงามเรียบเรียงเรื่องราวอย่างละเอียดด้วยศิลปะการใช้ภาษาและชั้นเชิง ซึ่งแสดงถึงความรุ่งเรืองทางอารยธรรมของคนไทย บอกเล่าเรื่องราวประวัติศาสตร์ที่แสดงเกียรติภูมิของชนชาติมาช้านาน ดังที่ดวงมน จิตรจำนงค์ และสุจิตรา จงสถิตย์วัฒนา (2543, น. 557) กล่าวไว้ว่า วรรณคดี คือ ศิลปะประเภทหนึ่งเป็นการแสดงออกของมนุษย์ เพื่อสื่อสารเกี่ยวกับประสบการณ์อันประกอบด้วยความคิดและอารมณ์ กลั่นกรองผ่านโลกทัศน์ที่สร้างสมสืบทอดกันมานอกจากนี้ หม่อมหลวงบุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2539, น. 41) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวรรณคดีไว้ว่า “วรรณคดีเป็นกระจกสะท้อนลักษณะสังคมของตนและอาจเป็นเครื่องดำรงวัฒนธรรม” วรรณคดียังเป็นส่วนช่วยขัดเกลาจิตใจและยกระดับจิตใจของผู้อ่านให้สูงยิ่งขึ้น ช่วยจรรโลงจิตใจ ทำให้มนุษย์เห็นตัวอย่างของความทุกข์ ความสุข และปัญหาชีวิตต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของรีนฤทัย สัจจพันธุ์ (2549, น. 63) ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านวรรณคดี สรุปได้ว่าการอ่านวรรณคดี ทำให้ผู้อ่านมีประสบการณ์ชีวิตที่กว้างขวางและหลากหลาย ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดและการกระทำของมนุษย์ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทำให้สะท้อนถึงสภาพสังคมเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และความเชื่อต่าง ๆ จึงอาจสรุปได้ว่าวรรณคดีเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์จริงเมื่อวรรณคดีเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์และเราสนใจกับชีวิตมนุษย์ก็ต้องศึกษาวรรณคดีจากความสำคัญของวรรณคดี ทำให้การเรียนการสอนวรรณคดีในรายวิชาภาษาไทยเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม ได้กำหนดมาตรฐานไว้ว่า ผู้เรียนต้องเข้าใจวรรณคดีและวรรณกรรมอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 3)

ผลจากการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐานของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (O-NET) ของโรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จังหวัดยะลา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565 พบว่า สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรมมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 67.33 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2565) เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของโรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จังหวัดยะลา พบว่า สาระวรรณคดีและวรรณกรรมเป็นสาระที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ลำดับที่ 2 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับการเก็บคะแนนของรายวิชาภาษาไทย ประกอบกับการสังเกตนักเรียนในการเรียนการสอนพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ (ร้อยละ 80) คือ มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 73 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถวิเคราะห์วรรณคดีได้อย่างถูกต้อง และขาดความรู้ความเข้าใจเนื้อหาวรรณคดี จึงเป็นผลให้การจัดการเรียนการสอนในด้านนี้ยังไม่ประสบผลสำเร็จ

จากการสำรวจและการสอบถามสภาพปัญหาในการเรียนการสอนวรรณคดีไทยของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบเรียนวรรณคดี เพราะมีเนื้อหาที่ยาวและน่าเบื่อ นักเรียนไม่เข้าใจคำศัพท์ในวรรณคดี ตลอดจนวิธีการของผู้สอนไม่มีความน่าสนใจ และขาดกิจกรรมที่ส่งเสริมเกี่ยวกับวรรณคดี ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถวิเคราะห์และเข้าใจเนื้อหาในวรรณคดีอย่างลึกซึ้งได้ นักเรียนมองว่า วรรณคดีเป็นเรื่องไกลตัว จึงไม่ให้ความสำคัญในการเรียนวรรณคดี ลักษณะนิสัยของนักเรียนปัจจุบันไม่ชอบอ่านหนังสือเป็นเวลานาน มักให้ความสนใจกับเทคโนโลยีและสื่อสังคมออนไลน์เป็นหลัก และมีความคิดเห็นว่าการเรียนวรรณคดีไทยนำไปใช้ประโยชน์สำหรับการสอบวัดผลเท่านั้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาในการเรียนการสอนวรรณคดีไทยในโรงเรียน ทั้งนี้ ทิศนา ขัมมณี และคณะ (2544, น. 401) ได้กล่าวถึงปัญหาของการเรียนวรรณคดีไว้หลายประการ ประการที่หนึ่ง ผู้เรียนขาดความเอาใจใส่ทางด้านกรอ่าน และไม่เข้าใจเนื้อหาจึงเป็นเหตุให้เกิดการเบื่อหน่ายในขณะที่เรียน ประการที่สอง ผู้เรียนไม่สามารถตีความเนื้อหาบทประพันธ์ได้ เนื่องจากผู้เรียนขาดทักษะทางการคิดวิเคราะห์ ซึ่งเป็นทักษะสำคัญที่ต้องใช้การแยกแยะข้อมูลและหาความสัมพันธ์ของข้อมูลที่แยกแยะ ประการที่สาม ผู้เรียนมองว่าคำศัพท์มีความยากเกินไป และมีคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยจึงยากต่อความเข้าใจบริบทของเนื้อหา

จากที่กล่าวมาข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และวิธีการของผู้สอนไม่น่าสนใจ เนื่องจากมีการสอนแบบเดิม เน้นการป้อนความรู้ และให้ผู้เรียนถอดคำประพันธ์ หาคำศัพท์ ซึ่งวิธีการสอนดังกล่าวนี้เป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียน เพราะทำให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของวรรณคดี แต่ไม่เข้าใจอย่างลึกซึ้ง วิธีการสอนดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนไม่ชอบเรียนวรรณคดีไทย ดังที่ชลธิชา หอมฟุ้ง (2557, น. 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวรรณคดีไทย กล่าวไว้ว่าปัญหาการสอนวรรณคดีไทยส่วนหนึ่ง เกิดจากวิธีการสอนที่ไม่ดึงดูดความน่าสนใจ เช่น อธิบายเนื้อหาคำศัพท์อย่างเดียว ทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนไม่เกิดผลหรือไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีอคติต่อการเรียนวรรณคดี

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงเป็นส่วนสำคัญที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านวรรณคดีของผู้เรียน ซึ่งทัศนีย์ ศุภเมธี (2542, น. 13) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนวรรณคดีไม่ได้มุ่งสอนให้ผู้เรียนอ่านออกและจำเนื้อหาได้เพียงเท่านั้น แต่ต้องให้ผู้เรียนได้ศึกษาและเห็นคุณค่าของวรรณคดีเพื่อให้เกิดความสนุกและเพลิดเพลิน และสามารถใช้วรรณคดีเป็นเครื่องมือในการฝึกคิดเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ได้

ดังนั้นวิธีการสอนแบบเดิมจึงใช้ไม่ได้ผลกับเด็กนักเรียนปัจจุบัน ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้วรรณคดีที่ใช้เทคนิค KWL PLUS มาจัดการเรียนการสอน ซึ่งเทคนิคดังกล่าวมีขั้นตอนในการสอน คือ ขั้นที่ 1 กิจกรรมก่อนการอ่าน เรียกว่า K (What we know) ขั้นที่ 2 กิจกรรมระหว่างการอ่าน เรียกว่า W (What we want to know) ขั้นที่ 3 กิจกรรมหลังการอ่านเรียกว่า L1 (What we have learned) ขั้นที่ 4 กิจกรรมการสร้างแผนผังความคิดรวบยอด L2 (Mind Mapping) ขั้นที่ 5 กิจกรรมเขียนสรุปเรื่องที่อ่าน L3 (Summarizing) ซึ่งเป็นขั้นตอนที่มุ่งเน้นพัฒนาการอ่านวิเคราะห์ โดยผู้เรียนต้องอาศัยความรู้เดิมและศึกษาเรื่องราวใหม่พร้อมนำมาเปรียบเทียบกันให้เห็นถึงความแตกต่างและความชัดเจนของเนื้อหาวรรณคดีนั้น ๆ ให้เข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น (วิชรา เล่าเรียนดี, 2547, น. 92-94)

นอกจากเทคนิควิธีสอน KWL PLUS แล้ว การจัดการเรียนการสอนควรนำสื่อหรือแบบฝึกมาใช้ร่วมกับวิธีการสอนเพื่อพัฒนาทักษะในการเรียนจนเกิดความชำนาญ ซึ่งสอดคล้องกับ นางเยาว์ ประโมนะกัง (2546, น.6) ที่ได้แสดงความคิดเห็นว่า สิ่งที่จะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาดีขึ้นนั้น คือการนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางมากขึ้น โดยอาศัยแบบฝึกเสริมทักษะโดยตรง ซึ่งหัวใจหลักของการสอนวิชาทักษะทางภาษาอยู่ที่การฝึกอย่างถูกวิธีเท่านั้นที่จะทำให้เกิดความชำนาญคล่องแคล่วว่องไว ทักษะทางภาษาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นจะต้องฝึกให้แก่เด็ก วันเพ็ญ คุณพิริยะทวี (2548, น. 61) ได้กล่าวว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของผู้เรียนเพราะการที่ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดมาก ๆ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่เรียนมาแล้วฝึกให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่กว้างขวางและเกิดความชำนาญมากขึ้น

จากความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยได้ตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของการเรียนวรรณคดีไทยจึงนำมาพัฒนาการเรียนวรรณคดีไทย เพราะวรรณคดีคือสมบัติที่ทรงคุณค่าควรแก่การทะนุบำรุงไว้ และเพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้อ่านวิเคราะห์อย่างมีกระบวนการจึงนำเทคนิคการสอน KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึกที่เน้นการอ่านวิเคราะห์โดยใช้ความรู้เดิมของผู้เรียนมาพัฒนาการอ่านวรรณคดีไทยให้มีทักษะที่ดีมากยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก ในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จังหวัดยะลา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีที่ดีขึ้น และสามารถนำความรู้และทักษะดังกล่าวไปใช้พัฒนานตนเองต่อไปได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนที่ใช้เทคนิควิธีการสอน KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก ในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐานระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย หมายถึง คะแนนความสามารถในการเรียนวรรณคดีไทยวัดได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

วรรณคดี หมายถึง วรรณคดีที่กำหนดให้นักเรียนศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จากหนังสือเรียนวรรณคดีและวรรณกรรม ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 จำนวน 1 เรื่อง คือ รามเกียรติ์ ตอนนารายณ์ปราบนนทก

การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิค KWL PLUS หมายถึง เป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอน ที่เชื่อมโยงปัญหากับกระบวนการวิจัยในชั้นเรียนที่มุ่งพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบ

K (What do I know?) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนตรวจสอบหัวข้อเรื่องว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับหัวข้อของ เรื่องมากน้อยเพียงใด เป็นการนำความรู้เดิมมาใช้เพราะการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้พื้นฐาน และ ประสบการณ์ของผู้เรียน เป็นสิ่งสำคัญในการจัดกิจกรรมก่อนการอ่าน ซึ่งเป็นการเตรียมนักเรียนในการเรียนรู้ เนื้อหาใหม่ การบูรณาการระหว่างความรู้พื้นฐานและเรื่องที่น่าสนใจจะอ่านช่วยให้นักเรียนสามารถสร้างความหมาย ของบทอ่านได้ดีและผู้อ่านควรได้รับการกระตุ้นความรู้พื้นฐานให้เหมาะสม ดังนั้นในขั้นตอนนี้ทฤษฎีประสบการณ์ เดิมซึ่งเป็นทฤษฎีว่าด้วยหลักการนำความรู้พื้นฐานความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมมาใช้ในการเรียนการสอน จึงเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและมีความสำคัญมาก

W (What do I want to learn?) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะต้องถามตนเองว่าต้องการรู้อะไรในเรื่อง ที่จะอ่านบ้าง ซึ่งคำถามที่นักเรียนสร้างขึ้นก่อนการอ่านนี้ เป็นการตั้งเป้าหมายในการอ่านและเป็นการคาดหวังว่า จะพบอะไรในบทอ่านบ้าง

L1 (What did I learn?) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสำรวจว่าตนเองได้เรียนรู้อะไรบ้างจากบทอ่าน โดยนักเรียนจะหาคำตอบให้กับคำถามที่ตนเองตั้งไว้ในขั้นตอน W และจดบันทึกสิ่งที่ตนเองเรียนรู้ พร้อมกับสำรวจ ข้อคำถามที่ยังหาคำตอบไม่ได้ เพื่อค้นหาคำตอบต่อไป

L2 (Mapping) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนนำความรู้ที่ได้จากขั้นตอน K มาจัดกลุ่ม โดยเขียนความคิดหลัก ไว้ตรงกลาง แล้วแตกสาขาความคิดรอง ความคิดย่อยเพื่ออธิบายเพิ่มเติม

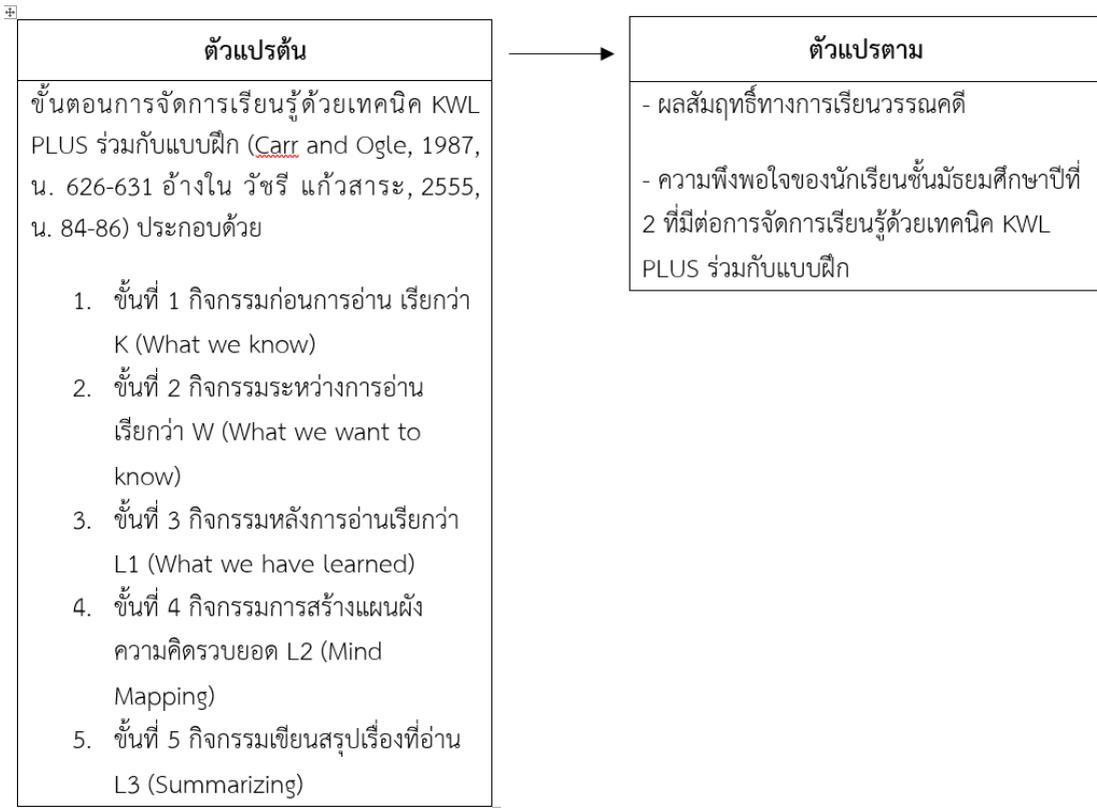
L3 (Summarizing) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสรุปเรื่องราวจากแผนผังความคิดอีกครั้งหนึ่งโดยมีขั้นตอน การสอนอ่านแบบ KWL PLUS ของ (Carr and Ogle, 1987, น. 626-631 อ้างใน วิชรี แก้วสาระ, 2555, น. 84-86)

แบบฝึก หรือ แบบฝึกหัด หมายถึง อุปกรณ์หรือสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่ทำให้นักเรียน ได้ใช้เพื่อฝึกทักษะ หรือเสริมทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นการทบทวนเนื้อหาให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจใน เรื่องที่เรียน เพื่อตรวจสอบความรู้ของนักเรียนในเรื่องนั้น ๆ ว่ามีการพัฒนาการและสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ให้ เกิดประโยชน์มากน้อยเพียงใด

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย/กรอบแนวคิด

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องและหลักการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้วรรณคดีที่จัดการเรียนรู ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก เพื่อใช้พัฒนาการเรียนวรรณคดีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ประชากร หรือ กลุ่มเป้าหมาย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคณะราษฎรบำรุงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 370 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/11 โรงเรียนคณะราษฎรบำรุงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้วิจัย

1. รูปแบบและแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การอ่าน วรรณคดีและวรรณกรรม จำนวน 2 แผน รวม 6 คาบ คาบละ 50 นาที แผนนี้ประกอบด้วยสาระสำคัญ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล และบันทึกหลังการสอน (ผ่านการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ผลประเมิน อยู่ในระดับเหมาะสม)
2. หนังสือเรียนวรรณคดีและวรรณกรรม และแบบฝึกทักษะการเรียนวรรณคดี เรื่อง รามเกียรติ์ ตอน นารายณ์ปราบหนทก รวมทั้งแบบประเมินใบงาน และแบบประเมินชิ้นงาน (ผ่านการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ผลประเมิน อยู่ในระดับเหมาะสม)

2.1 แบบประเมินใบงาน มีเกณฑ์การประเมินแบบรูบริค (Scoring Rubric)

2.2 แบบประเมินชิ้นงาน มีเกณฑ์การประเมินแบบรูบริค (Scoring Rubric) มีประเด็นในการประเมิน คือ รูปแบบชิ้นงาน ภาษา เนื้อหา และเวลา

3. แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดี โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก มีลักษณะเป็นปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (ผ่านการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ผลประเมินอยู่ในระดับเหมาะสม)

4. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก โดยแบบสอบถามความพึงพอใจประกอบไปด้วย 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านบรรยากาศในการเรียน 2) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และ 3) ด้านบทบาทที่ครูมีต่อการจัดการเรียนรู้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง เพื่อศึกษาความสามารถการอ่านจับใจความสำคัญ เพื่อทำความเข้าใจวิธีการใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก และในการดำเนินการเก็บข้อมูล โดยศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการนำมาใช้ในการพัฒนาการอ่านจับใจความสำคัญโดยใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จังหวัดยะลา และศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กลุ่มทดลองเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/11 จำนวน 30 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง

2. ผู้วิจัยได้จัดเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองวิจัย ซึ่งประกอบไปด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก และแบบฝึกทักษะการเรียนรู้วรรณคดี เพื่อใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดี ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก และแบบฝึกทักษะการเรียนรู้วรรณคดีได้ผ่านการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ผลประเมินอยู่ในระดับเหมาะสม

3. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ เพื่อการเก็บข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บทบาทของนักเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีการประเมินผลการเรียน

4. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย ก่อนเรียน (Pre-test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งกำหนดเวลา 50 นาทีในการทำแบบทดสอบ

5. ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้เรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาเพื่อทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีโดยใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก เป็นเวลา 2 สัปดาห์ รวม 6 คาบ คาบละ 50 นาที

6. หลังจากดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีหลังเรียน แบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ เป็นเวลา 50 นาที

7. ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและข้อมูลอย่างครบถ้วน ในกรณีที่ข้อมูลผลการวัดของนักเรียนไม่ครบถ้วน ผู้วิจัยจะติดตามให้นักเรียนทดสอบเพิ่มเติม หลังจากนั้นได้จัดเตรียมบันทึกข้อมูล แล้วนำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อใช้ในการสรุปและอภิปรายผลการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการเรียนวรรณคดี โดยการคำนวณค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ผลต่างคะแนน และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ผลต่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดี ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/11 โดยการทดสอบค่า (t -test) แบบกลุ่มตัวอย่างเดียว (Dependent Sample)

สรุปผลการวิจัย

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเรียนวรรณคดีระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก

คะแนนวัดทักษะ	n	\bar{x}	S.D.	t	Sig
ก่อนเรียน	30	15.43	3.92	12.23	0.0000
หลังเรียน	30	26.33	3.07		

ตาราง 2 เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนภายหลังการใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คะแนนเต็ม
1	19	22	30
2	18	30	30
3	14	22	30
4	16	26	30
5	23	30	30
6	21	26	30
7	14	20	30
8	14	28	30
9	18	26	30
10	18	25	30
11	14	20	30
12	12	27	30
13	20	25	30
14	17	27	30
15	8	29	30
16	19	27	30
17	5	28	30
18	15	27	30
19	17	30	30
20	14	29	30
21	20	25	30
22	16	27	30
23	15	30	30
24	17	29	30
25	19	27	30
26	11	27	30
27	13	28	30
28	13	29	30
29	12	19	30
30	11	25	30

ผลจากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีจากการเรียนที่ใช้เทคนิควิธีการสอน KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก ในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 15.43 และหลังเรียนเท่ากับ 26.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนเรียนเท่ากับ 3.92 และหลังเรียนเท่ากับ 3.07 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนการเรียนวรรณคดีจากการเรียนโดยใช้เทคนิควิธีการสอน KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก พบว่าสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราษฎร์บำรุง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก เมื่อเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึกสูงกว่าคะแนนการทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องจากแบบฝึกหัดมีการลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจง่ายยิ่งขึ้นและมีประสิทธิภาพตรงตามจุดประสงค์ในการเรียนที่ตั้งไว้

วัชรา เล่าเรียนดี (2547, น. 90-93) ได้กล่าวไว้ว่า เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL PLUS เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ฝึกกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบขั้นตอน ทำให้นักเรียนได้นำความรู้หรือประสบการณ์เดิมของนักเรียนมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ โดยมีกรอบความคิดและแนวทางให้นักเรียนได้เชื่อมโยงเนื้อหาความรู้อย่างเป็นระบบและลำดับขั้นตอน โดยเริ่มจากขั้น K (What we know) เป็นขั้นที่นักเรียนต้องใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมของตนเองในการเรียน เนื่องจากประสบการณ์ของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ เพราะความรู้จากประสบการณ์เดิมของนักเรียนจะเป็นพื้นฐานให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงหรือคาดเดาเนื้อเรื่องจากชื่อเรื่องที่เรียนได้ ขั้น W (What we want to know) เป็นขั้นที่ส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความอยากรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เรียน โดยวิธีการตั้งคำถามในสิ่งที่อยากรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน การตั้งคำถามเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียน และเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนค้นหาคำตอบจากเนื้อหาที่เรียน ซึ่งขั้นนี้จะช่วยกระตุ้นความคิดของนักเรียนว่าต้องการรู้อะไรจากเรื่องที่เรียนเพิ่มเติม เพื่อให้มีจุดมุ่งหมายในเรียนมากยิ่งขึ้น ขั้น L (What we have learned) เป็นขั้นที่ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากเรื่องที่เรียน ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการเรียน และสามารถจดบันทึกข้อมูลจากสิ่งที่เรียนได้ถูกต้อง ซึ่งการจดบันทึกเป็นการทวนเนื้อหาได้โดยที่นักเรียนไม่ต้องย้อนกลับไปอ่านเนื้อหาซ้ำ และขั้น PLUS เป็นขั้นที่ช่วยฝึกการเรียงลำดับเหตุการณ์ และการเรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้นตอนแล้วสามารถนำเสนอข้อมูลออกมาในรูปแบบแผนผังความคิด ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนเพิ่มยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิมลนาฏ วิฑูรากร (2560, น. 182-183) ที่ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน การคิดวิเคราะห์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการจัดการจัดการเรียนรู้อ่านแบบ BBL กับแบบ KWL PLUS ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้อ่านแบบ BBL และแบบ KWL PLUS มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการจัดการเรียนรู้อ่านแบบ BBL มีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการจัดการเรียนรู้อ่านแบบ KWL PLUS อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบ KWL PLUS มีผลสัมฤทธิ์ด้านการวิเคราะห์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ BBL อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบ BBL และแบบ KWL PLUS มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน โดยนักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมากทั้ง 2 วิธี

2. การใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึกในการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ส่งผลให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางวรรณคดีหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับเสาวภา ช่วยแก้ว (2558, น. 651) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWLH PLUS เป็นกลวิธี ในการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนมีกรอบและแนวทางในการทำความเข้าใจเนื้อหาการเรียนอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ฝึกการแสวงหาคำตอบจากเรื่องที่เรียน และยังฝึกการจัดระบบข้อมูลความรู้ และความคิด เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้จากการเรียน โดยคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 26.33 จาก 15.43 ก่อนเรียน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานลดลงจาก 3.92 เป็น 3.07 การเรียนการสอนที่มีการเรียงลำดับบทเรียนจากง่ายไปยาก และการใช้แบบฝึกช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการคิดและการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าเทคนิคนี้ช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้ผลการวิจัยยังพบว่าการใช้เทคนิค KWL PLUS ยังช่วยส่งเสริมทักษะการอ่านจับใจความสำคัญให้นักเรียนได้อย่างดี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 วรรณคดีที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่ใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก ควรเป็นวรรณคดีที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีเนื้อหาที่น่าสนใจ สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความสงสัย เพื่อสืบค้นข้อมูลความรู้ด้วยตนเอง

1.2 ครูผู้สอนควรศึกษาข้อมูลและขั้นตอนของวิธีการสอนที่ใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึกอย่างละเอียด ทำความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่เพื่อจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนและสามารถดำเนินกิจกรรมได้อย่างราบรื่น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิธีการสอนที่ใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึก ควบคู่กับเนื้อหาสาระอื่น ๆ หรือกลุ่มอื่น ๆ

2.2 ควรมีการศึกษาวิธีการสอนที่ใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ เช่น การคิดวิเคราะห์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ

2.3 ควรมีการศึกษาวิธีการสอนที่ใช้เทคนิค KWL PLUS ร่วมกับแบบฝึกในระดับชั้นอื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: คुरुสภา.
- ชลธิชา หอมฟุ้ง. (2557). *การพัฒนารูปแบบการสอนวรรณคดีไทยโดยประยุกต์ใช้อริยสัจ 4 เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ดวงมน จิตรจำนงค์ และสุจิตรา จงสถิตวัฒนา. (2543). *เอกสารการสอนชุดพัฒนาการวรรณคดีไทยหน่วยที่ 8-15*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). *การสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ทิตนา แชมมณี และคณะ. (2544). *นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้สำหรับครูยุคปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพฯ: แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงเยาว์ ประโมนะกัง. (2546). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับวิธีสอนตามคู่มือครู*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญเหลือ เพทยสุวรรณ, หม่อมหลวง. (2539). *แนะแนวทางการศึกษาวิชาวรรณคดี*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตการพิมพ์.
- รินฤทัย สัจจพันธุ์. (2549). *ความรู้ทั่วไปทางภาษาและวรรณกรรมไทย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วัชรภา เล่าเรียนดี. (2547). *เทคนิคการจัดการเรียนการสอนและการนิเทศ*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัชรีย์ แก้วสาระ. (2555). *ผลของการสอนแบบ KWL Plus ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรับรู้ความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนสองภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาและการแนะแนว. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วันเพ็ญ คุณพิริยะทวี. (2548). *การพัฒนาแบบฝึกการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรการนิเทศ). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิมลนาฏ วิฑูรางกูร. (2560). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน การคิดวิเคราะห์และแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BBL กับแบบ KWL PLUS*. *วารสารการวัดผลการศึกษา*, 182-183.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2565). *สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน (O-NET) ม.3 ปีการศึกษา 2565*. <http://www.newonetestresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/Login.aspx>
- เสาวภา ช่วยแก้ว. (2558). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิค KWLH PLUS*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.